

σιν καὶ τὴν μεγάλην ψυχὴν ὅτι, καίπερ εἰς ἄλυτον σκοτίαν ἔνεκεν τῆς ἀπωλείας τῶν ὀφθαλμῶν ζῶν, διετήρησεν ὁμως ἀπαραμείωτον φαιδρότητα καὶ εὐθυμίαν εἰς ὅλα αὐτοῦ τὰ στιχουργήματα. Οὐκ ὀλίγα ποιήματα καὶ ἰδίως ἐπιγράμματα ἐξεπόνησεν εἰς τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν εἰς ἰάμβους καὶ δακτυλικὸν ἐξάμετρον. Ἀλλὰ καὶ τοῦ πεζοῦ λόγου ἦν ἐγκρατέστατος, καταλιπὼν ἀξιολόγους συγγραφὰς ὧν ἡ μᾶλλον περισπούδαστος ἦν ἡ βιογραφία τοῦ Στεφάνου Καραθεοδωρῆ, ἣν συνέταξε κατ' ἐντολὴν τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικοῦ Συλλόγου.

ΕΥΕΛΠΙΣΙΑ

Ἄφ' ὅτου ὁ Κόσμος ἑστήθηκε — τὸ ξεύρω, τὸ λογιάζω —
ἡ Τύχη στρέφει τὸν τροχόν, καὶ αὐτός, ἔς τὸ κύλημά του,
παίρνει ἔς τὴ σάρρα ὅ,τι βρῆ, τὸ ἄνον κάμνει κάτον,
κάμνει φτωχὸ τὸν πλούσιον καὶ ἀνθένη τὸν βαστάζω.

Μὰ ξεύρω καὶ ἄλλο καὶ τί, θωρῶ καὶ καὶ ἄλλο :
Ἡ Τύχη εἶν' ἄλλοπρόσαλλη δουλεύτρια τοῦ Πλάστον,
ποῦ κάμνει, τόσον ἄστατη, τὰς σταθερὰς βουλὰς Του,
ὡς γὰρ γενῆ τὸ σχέδιον τοῦ Κόσμου, τὸ μεγάλο.

Πρέπει λοιπόν, ἂν ἐχθρικὰ μία στιγμή μ' ἐστάθη
ἡ Τύχη, πῶχει ἔργο της αὐτὸ τὸ νταραβέρι,
ξεχνῶντας κάθε χειμωνιὰ πῶς φέρνει καλοκαῖρι,
γὰρ χάσω ἀπ' τὴν ἀπελπισιὰ τ' ἀγὰρ μὲ τὸ καλάθι ;

Ὅχι! Καὶ ἂν χάσω θησαυρούς, κορώνα ἀπ' τὸ κεφάλι,
ποῦ ἦταν δίκην κτήμα μου, ποῦ τ' ἀξίζα ἀπ' ἀλήθεια,
Τύχη στραβὴ μὲ μάχεται, μοῦ εἶν' ὁ θεὸς βοήθεια, —
μὲ ὑπομονὴ καὶ θέλησι θὰ τ' ἀποκτήσω πάλι.

Γ. Μ. Βιζυηνός

